Μοναχικά πουλιά

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 26.01.2024



Κυκλοφορούσαν μαζί στους δρόμους της πόλης από πάντα. Αυτή κοντόχοντρη με τα σκούρα ρούχα της χηρείας (ο μακαρίτης τους είχε αφήσει νωρίς), ζακέτες με σφιχτά δεμένες ζώνες, τσάντα μαύρη πομπέ, μαλλιά πιασμένα κότσο, αυτός αδύνατος και ψηλός, με ένα κεφάλι σαν καρικατούρα πουλιού, μαλλιά ποιητή σε οίστρο, με μαύρο μακρύ πανωφόρι κι ένα περίτεχνα δεμένο στο λαιμό φουλάρι. Πήγαιναν μαζί για τα ψώνια, της κρατούσε πάντα τις σακούλες με τα λάχανα, με τις πατάτες, μια στάση στο χασάπη για λίγο κρέας, στο φούρνο για το ψωμί. Ήταν η μάνα του και τον αγαπούσε. Ήταν ο γιος της και την αγαπούσε. Περνούσαν τα χρόνια και τούτο το παράταιρο ντουέτο συνέχιζε τις εμφανίσεις του στην πιάτσα, πάντα οι δυο τους, ποτέ ο ένας μόνος του, ποτέ τρίτος ανάμεσά τους. Και πάντα να επιστρέφουν στο σπίτι τους στην καρδιά της παλιάς πόλης με τα παντζούρια μέρα – νύχτα, χειμώνα – καλοκαίρι μονίμως κλειστά. Εκείνο το χειμώνα όμως η μανούλα πέθανε μάλλον ξαφνικά και το πουλί έμεινε μόνο του. Την έκλαψε. Ήταν η μανούλα του και την αγαπούσε. Αλλά τούτος ο θάνατος ήταν και λίγο μια αποκάλυψη, μια απελευθέρωση. Όχι ότι οι άλλοι δεν ήξεραν. Οι άλλοι άλλωστε, πάντα ξέρουν. Οι άλλοι πάντοτε έβλεπαν στην ψηλόλιγνη αστεία φιγούρα το βήμα της καταπιεσμένης μπαλαρίνας. Την ανησυχία στο βλέμμα. Και το μήλο του Αδάμ που ανεβοκατέβαινε επιμελώς κρυμμένο πίσω από τα φουλάρια. Και είδαν. Τα παντζούρια που άνοιξαν σιγά – σιγά. Τη μουσική που άρχισε να ακούγεται από το σπίτι. Στο καφενείο ο γείτονας του

απέναντι σπιτιού διηγούταν πως το πουλί – ελεύθερο πια – έπαιρνε ναζιάρικες πόζες μπροστά στον καθρέφτη στρώνοντας τα μαλλάκια του. Κι οι υπόλοιποι συνηγόρησαν καθώς είχαν δει το πουλί να περιφέρεται και να συνομιλεί με διαφόρους, αυτό το τελευταίο το τόνισαν. Άμοιρο πουλί. Νόμισες ότι επειδή πέθανε η μανούλα βρήκες την ελευθερία σου. Η πόλη μας είναι ένα χρυσό κλουβί για τα εξωτικά πουλιά, δεν στο είπαν ποτέ αυτό; Το πουλί μετά από λίγο καιρό τα μάζεψε και πήγε στην Αθήνα να ζήσει τη ζωή που διάλεξε. Ελπίζω η μεγάλη πόλη να στάθηκε καλή μαζί του.